

че азъ не схванахъ.

Мони. Но тъй, както е чула слугинята, Той трѣбва да е или много честенъ човѣкъ или нѣкой неокачествимъ мошеникъ!

Лена. Потѣлъ мошеникъ!

Мони. Тѣй е! Всички, които ни изобличаватъ въ престѣпленіе — ние ги наричаме мошеници.

Мълчание.

Мони. Но нѣма време за много приказки. Кой ще дойде първи?

Лена. Незамъ!

Мони. Предполагамъ, че тя ще дойде първа. Тя се бѣше приготвила.

Лена. Защо не я пита?

Мони. Не биваше. Азъ искахъ да чуя това, което ще се разбѣни на срещата — и тогава... Но да не губимъ време: тя може да дойде всѣки мигъ. А никой не бива да ме знае освенъ тебе.

Лена. Щомъ настоявашъ.

Мони. Само бжди разумна. Една дума или единъ жестъ на издайнничество, за да осуетишъ срещата — вижъ. (Посочва ъ револверъ). Ще позова и тебе и нея, а после и азъ ще намѣря мѣстото си между васъ.

Лена. (Стресната). Мони! Скрий револвера... Ще полудѣя...

Мони. (Сочейки револвера). Ето що: Щомъ се чуять стѣпки — азъ ще мина въ спалнята. Ти ще я посрещнешъ тука (Пог-